

Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa

6.Kbf.1/2024/11.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2024. március 6. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

A hivatali visszaélés büntette miatt terhelt1 vádlott ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa 2023. november 21. napján kihirdetett 41.Kb.52/2023/9. számú ítéletét helybenhagyja.

I n d o k o l á s

[1] A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa a 2023. november 21. napján előkészítő ülésen kihirdetett 41.Kb.52/2023/9. számú ítéletével terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki hivatali visszaélés büntetéseben [Btk. 305. § c) pont], ezért őt megrovásban részesítette.

[2] Az ítélet kihirdetését követően a katonai büntetőeljárásra kijelölt ügyész fellebbezést jelentett be a vádlott terhére, a büntetés súlyosítása, pénzbüntetés kiszabása végett. A vádlott és védője tudomásul vette az ítéletet.

[3] A katonai büntetőeljárásra kijelölt ügyész a fellebbezése indokolásában kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság ítélete megalapozott a bűncselekmény minősítése vonatkozásában, azonban álláspontja szerint a büntetőjogi felelősségre vonás érdekében alkalmazott joghátrány, a megrovás intézkedés eltúlzottan enyhe. A nyomozás során feltárt bizonyítékokra és feltárt körülményekre tekintettel a konkrét bűncselekmény elkövetésének jellege és tárgyi veszélyessége, az elkövető személye, az elkövetés leplezetlen, nyílt módja alapján nem állapítható meg a cselekmény társadalomra veszélyességének elbíráláskori csekély foka, így nem megalapozott a megrovás alkalmazása. Az ügyészi álláspont szerint a bíróság a büntetés kiszabása során túlsúlyozta az enyhítő körülményeket. A vádlott nyomozás közbeni, részletesen kifejtett érdemi tagadását követően a nyomozás befejezését megelőző szűkszavú, rövid beismerő, majd ezt követően a bíróság előkészítő ülésén tett szintén rövid beismerő vallomása nem tekinthető őszintének és megbánónak. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság súlyosító körülményként nem kellő súllyal, nyomatékkaal vette figyelembe

azt, hogy a vádlottal szemben korábban, rendőri szolgálati ideje alatt, négy esetben indult fegyelmi és szabálysértési eljárás, hogy a vádlott által elkövetett hivatali visszaélés büntette elterjedtnek számít, továbbá, hogy a vádlott civil személyeket érintő, befolyásolni szándékozó cselekménye a Közlekedési Alkalmassági és Vizsgaközpont Kft.-ben ismertté vált, a rendőri testület megítélésére negatívan hatott. Mindezek alapján az ügyészség azt indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az ítéletet a Be. 606. § (1) bekezdése alapján változtassa meg és a vádlottal szemben pénzbüntetést szabjon ki.

[4] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.876/2023/2. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta. Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság a büntetéskiszabás körében elmulasztotta a már több alkalommal fenytett – de rendőri szolgálata során dicséretet nem szerzett – vádlott terhére értékelni, hogy esküszegő módon, bűnüldöző hatóság hivatásos állományú tagjaként olyan magasabb tárgyi súlyú bűncselekményt követett el, amelynek megakadályozása szolgálati kötelme lett volna, valamint nem értékelte azt, hogy a vádlott hivatali bűncselekményével polgári személyek előtt súlyosan sértette a fegyveres őrtestülete, a rendőrség törvényes működésébe vetett közbizalmat.

[5] Erre figyelemmel a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa mint másodfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsának 41.Kb.52/2023/9. számú ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján változtassa meg és terhelje a vádlottal szemben – a felhívott súlyosító körülmények után – szabjon ki a Btk. 50. § (1) és (3) bekezdésére alapított pénzbüntetést, továbbá a Btk. 51. § (2) bekezdésének megfelelően rendelkezzen annak meg nem fizetése esetére szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról.

[6] A védő az ügyészi fellebbezésre tett észrevételei között előadta, hogy álláspontja teljes egészében megegyezik az elsőfokú ítélet indokolásában foglaltakkal, miszerint a vádlottal szemben elegendő megrovás alkalmazása. Megjegyezte, hogy kisebb súllyal ugyan, de a büntetlen előéletet is figyelembe kell venni, mivel a vádlott a mai napig büntetlen előéletű. Utalt arra, hogy bár a vádlotti beismerés az ügyészség hivatkozása szerint szüksézt volt, ezt nem lehet úgy tekinteni, hogy a vádlott magatartása ne lenne megbánó, továbbá hangsúlyozta, hogy a váddal egyező beismerés jogintézménye a büntető eljárások gyorsítását, a bíróságok tehermentesítését célozza, így a vádlott ilyen jellegű együttműködő magatartása önmagában is méltányolandó körülmény kell, hogy legyen, aminek a büntetés kiszabása körében szükséges megnyilvánulnia. Hivatkozott arra is, hogy további enyhítő körülményként vehető figyelembe a rendkívül hosszú időmúlás és az a tény, hogy a vádlott hivatásának tekinti a munkáját, elsőfokú szakirányú végzettséget is szerzett. A fentiek alapján az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

[7] A védő a másodfokú nyilvános ülésen megtartott perbeszédében az írásbeli észrevételében foglaltakat változtatlanul fenntartotta. Hivatkozva a korábbi perbeszédében elhangzottakra is, kiemelte, hogy az a Fővárosi Nyomozó Ügyészség szüntette meg a büntetőeljárást a vádlottal szemben és részesítette őt megrovásban. A nyomozó ügyész volt az, aki a kihallgatások alkalmával a leginkább megismerte a vádlott személyiségét, és a

közvetlenség elve alapján hozott döntést. A határozatot majdnem félévvel később helyezte hatályon kívül a Fővárosi Főügyészség és rendelte el a nyomozás folytatását, a védő álláspontja szerint méltánytalanul. Érvelése szerint a megrovás intézkedés igazságos és méltányos joghátrány a vádlottal szemben, elégséges a büntetési célok elérésére. A Fővárosi Nyomozó Ügyészség fellebbezésében írt indokolással kapcsolatban kifejtette, hogy a Büntetőeljárás Törvény nem tesz különbséget beismerő vallomás és beismerő vallomás között, azaz álláspontja szerint a vádlott szűkszavú, rövid beismerő vallomása őszinte megbánással párosult, amelyet az elsőfokú katonai tanács a közvetlenség elve alapján maga is megismerhetett. A jelentős időmúlásra, a vádlott pozitív parancsnoki jellemzésére, a személyében rejlő csekély társadalomra veszélyességre hivatkozva az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

[8] A vádlott az utolsó szó jogán a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség átiratában írt azon utalásra, mely szerint több alkalommal volt fenyítve, ellenben szolgálata során dicséretet nem szerzett, hangsúlyozta, hogy két ízben közúti közlekedési balesettel összefüggésben indult ellene fegyelmi eljárás, egy alkalommal a kollégájával szemben indult büntetőeljárás és ellene pedig fegyelmi eljárást indítottak, ami négy és fél év után került megszüntetésre; míg jelen eljáráshoz kötődik a negyedik fegyelmi eljárás. Ezen fegyelmi eljárások hosszú ideje miatt nem kapott dicséretet, hiába végzi kifogástalanul a munkáját. Kiemelte azt is, hogy tényleg megbánta a bűncselekmény elkövetését; hozzátette, hogy négy éve áll büntetőeljárás hatálya alatt és emiatt nem lehetett tiszt, eddig is sok joghátrány érte.

[9] Az ügyészség által bejelentett fellebbezés folytán a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 590. § (3) bekezdése alapján

– korlátozottan – bírálta felül, tekintettel arra, hogy a fellebbezést kizárólag a Be. 583. § (3) bekezdése alapján jelentették be. A felülbírálat ezért kizárólag a vádlottal szemben kiszabott büntetésre vonatkozó, sérelmezett rendelkezést érinti. A fellebbviteli bíróság a Be. 591. § (2) bekezdés a) pontja alapján nem vizsgálta az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozottságát és a határozatát az elsőfokú katonai tanács által megállapított tényállásra alapította.

[10] A fellebbviteli bíróság azonban a Be. 590. § (5) bekezdése a) pontjában írtakra figyelemmel az ítélet fellebbezéssel nem érintett része tekintetében is felülbírált az elsőfokú eljárást. Így vizsgálta azt is, hogy az elsőfokú bíróság nem vétett-e a Be. 608. § (1) bekezdésében írt, az ítélet abszolút hatályon kívül helyezését eredményező eljárási szabálysértést.

[11] Előzményként megállapította, hogy a Fővárosi Nyomozó Ügyészség a 2022. szeptember 5. napján kelt Ny.382/2021/13. számú határozatával a hivatali visszaélés büntette miatt terhelttel szemben folytatott eljárást megszüntette és a terheltet megrovásban részesítette. E határozatot a Fővárosi Főügyészség Kiemelt és Korrupciós Ügyek Osztálya a 2023. január 23. napján hozott NÜ.281/2023/1. számú határozatával hatályon kívül helyezte és a terhelttel szemben az eljárás folytatását rendelte el, majd a Fővárosi Nyomozó Ügyészség

2023. május 25. napján Ny.382/2021/23. szám alatt vádiratot nyújtott be a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsához.

[12] A Be. 400. § (5) bekezdése értelmében az eljárás folytatását az ügyészség indítványára a bíróság rendelheti el – többek között – ha a terhelttel szemben az eljárást megrovás alkalmazásával szünteti meg és hivatalból az eljárás megszüntetésétől számított hat hónapon belül az eljárás folytatására nem került sor. Jelen ügyben tehát törvényesen járt el a felettes ügyészség, amikor négy hónap elteltével az eljárás folytatása mellett döntött. Erre figyelemmel megállapítható, hogy a vád törvényes volt.

[13] A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa a korlátozott felülbírálat során megállapította azt is, hogy az elsőfokú katonai tanács az eljárási szabályokat betartotta, nem vétett olyan eljárási szabálysértést, amely megalapozná az ítélet hatályon kívül helyezését. Törvényesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor az ügyben előkészítő ülést tűzött ki, ugyanakkor a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú katonai tanács a vádirat kézbesítésétől számított 3 hónapon túl tartott előkészítő ülést a Be. 499. § (2) bekezdésében foglaltak ellenére. Ezen eljárási szabálysértése azonban az ügy érdemére nem volt kihatással. Eljárása során egyebekben maradéktalanul betartotta a Be. LXXVI. fejezetében rögzített perrendi szabályokat, eljárási szabálysértésre egyik érdekelt sem hivatkozott.

[14] A vádlott az előkészítő ülésen az elsőfokú katonai tanács által teljeskörűen foganatosított törvényes figyelemztetéseket követően a bűnösségét beismerte és a tárgyaláshoz való jogáról lemondott. Az elsőfokú katonai tanács a Be. 504. § (1)-(3) bekezdésében írtak szerint járt el, a vádlott bűnösséget beismerő nyilatkozatát elfogadó végzése törvényes. Az elsőfokú katonai tanács a végzés meghozatala során körültekintően vizsgálta azt, hogy a vádlott beismerő vallomását a rendelkezésre álló bizonyítékok aggálytalanul alátámasztják-e. Indokoltan járt el akkor is, amikor az előzőekre tekintettel a vádlottat a személyi körülményeivel kapcsolatban hallgatta ki.

[15] Az elsőfokú katonai tanács a vádirattal egyezően terhelő tartalmú történeti tényállást rögzített az ítélet [4]-[6] bekezdésében. A perbíróság a váddal egyezően törvényesen minősítette a vádlott hivatali bűncselekményét. A vádlott hivatalos személyként, rendőrként, a szolgálati helyzetével élt vissza, amikor hivatalos rendőri mivoltát jogellenes módon kívánta felhasználni sikertelen vizsgaeredményének módosítására. Azzal a magatartásával, hogy rendőr igazolványa felmutatása mellett szolgálatba helyezte magát, cselekményét a szolgálattal összefüggésben fejtette ki. Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének a Be. 562. § (2) bekezdése figyelembe vételével tett eleget.

[16] A súlyosításra irányuló ügyészségi fellebbezés nem alapos.

[17] Az elsőfokú katonai tanács a büntetés kiszabása körében irányadó körülményeket az ítélete [10]-[12] bekezdésében helyesen tárta fel. Az elsőfokú bíróság helytállóan ismerte fel, hogy a Btk. 79. §-ban meghatározott büntetési célok maradéktalan eléréséhez a vádlottal szemben a Btk. 64.§-a alapján megrovás intézkedés alkalmazása szükséges és egyben elégséges joghátrány. A fellebbviteli bíróság rámutat arra, hogy csupán két hónapon múlt, hogy nem nyomozati szakban került sor megrovással a büntetőeljárás befejezésére, így álláspontja szerint ezen intézkedés alkalmazása a jogbiztonságot szolgálja, különös tekintettel a vádlott cselekmény elkövetése óta tanúsított magatartására, a személyében rejlő társadalomra veszélyességre, a pozitív parancsnoki jellemzésére és a jelentős időmúlásra. Helyesen jutott tehát arra a következtetésre a perbíróság, hogy a vádlottal szemben büntetés kiszabása szükségtelen, mivel cselekménye az elbíráláskor már oly csekély fokban veszélyes a társadalomra, hogy a törvény szerint alkalmazható legkisebb büntetés vagy más intézkedés alkalmazása is szükségtelen.

[18] A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa ítéletének további rendelkezése is törvényes, ezért az elsőfokú ítéletet a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa – helyes indokainál fogva – teljes körűen helybenhagyta.

[19] A fellebbviteli bíróság végzése a Be. 599. § (1) bekezdésén és a Be. 605. § (1) és (4) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2024. március 6.

Dr. Török Zsolt hb. dandártáborok s.k.
a tanács elnöke

Dr. Szabó Éva hb. ezredes s.k.
Dr. Mészáros László hb. ezredes s.k.
előadó bíró
bíró

A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa 41.Kb.52/2023/9. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa 6.Kbf.1/2024/11. számú végzése folytán 2024. március 6. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2024. március 6.

Dr. Török Zsolt hb. dandártábornok s.k.
a tanács elnöke